A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2024. október 16.*

„Közös kül- és biztonságpolitika – Az iráni helyzetre tekintettel hozott korlátozó intézkedések – A pénzeszközök befagyasztása – Azon személyek, szervezetek és szervek jegyzéke, akikre, illetve amelyekre a pénzeszközök és gazdasági erőforrások befagyasztása alkalmazandó – A felperes nevének jegyzékbe vétele – Indokolási kötelezettség – Védelemhez való jog – A hatékony bírói jogvédelemhez való jog – Arányosság – Hatáskörrel való visszaélés”

A T-201/23. sz. ügyben,

a **Communications Regulatory Authority (CRA)** (székhelye: Teherán [Irán]), képviselik: T. Clay, T. Zahedi Vafa és K. Mehtiyeva ügyvédek)

felperes

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: D. Laurent, P. Mahnič és S. Lejeune, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: M. J. Costeira elnök, M. Kancheva (előadó) és U. Öberg bírák,

hivatalvezető: V. Di Bucci,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel arra, hogy a felek az eljárás írásbeli szakaszának befejezéséről való értesítést követő háromhetes határidőn belül nem kérték tárgyalás tartását, és mivel ennek nyomán a Törvényszék az eljárási szabályzata 106. cikkének (3) bekezdése alapján úgy határozott, hogy a keresetről az eljárás szóbeli szakaszának mellőzésével határoz,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: francia.

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes Communications Regulatory Authority (CRA) az iráni helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 359/2011/EU rendelet végrehajtásáról szóló, 2023. január 23-i (EU) 2023/152 tanácsi végrehajtási rendelet (HL 2023. L 20. I, 1. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet) felperest érintő részében történő megsemmisítését kéri.

A jogvita előzményei

2 A felperes az iráni hírközlési és információs technológiai minisztériumhoz (a továbbiakban: hírközlési minisztérium) kapcsolódó kormányzati intézmény, amelyet az említett minisztérium feladatairól és jogköreiről szóló törvény, valamint saját alapszabálya szabályoz és alakít ki. Ez utóbbi szerint a felperes megvalósítja többek között a kommunikációért felelős minisztérium által a rádiókommunikáció területén meghatározott célokat, és gyakorolja az említett minisztérium kormányzati, végrehajtói és felügyeleti feladatait és jogköreit. A felperes fő tevékenysége Irán frekvenciatartományának szabályozása, kezelése és ellenőrzése. A felperes közelebbről a távközlési szolgáltatások működtetésére vonatkozó engedélyek kiadásával és jogosultjaik tevékenységének felügyeletével van megbízva. A felperes szabályozói szerepet is betölt, amennyiben a hírközlésre vonatkozó nemzeti szabályokat, valamint a hírközlési és informatikai hálózatok kölcsönös összekapcsolására vonatkozó utasításokat és szabályozásokat javasol az illetékes hatóságoknak a csatlakozások biztonságára vonatkozóan. A felperes a hírközlési szolgáltatások felhasználói jogainak védelmére és az Iráni Iszlám Köztársaságnak a hírközlési ágazat regionális és nemzetközi szövetségeiben való képviseletére vonatkozó feladatokat is ellátja.

3 Az Európai Unió Tanácsa 2011. március 21-én következtetéseket fogadott el, amelyekben megállapította, hogy az Európai Uniót mély aggodalommal tölti el az iráni emberi jogi helyzet, amely tovább romlik. A Tanács felhívta a figyelmet az iráni állampolgárokat érintő szisztematikus elnyomásra, akiket azért üldöztek és tartóztattak le, mert a véleménynyilvánítás és a békés gyülekezés szabadságához való törvényes jogukat gyakorolták. Egyébiránt a Tanács megerősítette az Unió azon szándékát, hogy küzdjön az emberi jogok Iránban elkövetett megsértései ellen, többek között azáltal, hogy gyorsan korlátozó intézkedéseket fogad el az e jogokat súlyosan megsértő személyekkel szemben.

4 2011. április 12-én a Tanács elfogadta az iráni helyzetre tekintettel egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló 2011/235/KKBP határozatot (HL 2011. L 100., 51. o.), amely számos korlátozó intézkedést állapít meg azon személyekkel szemben, akik Iránban az emberi jogokat súlyosan megsértő fellépések során az irányításban vagy a végrehajtásban részt vállaltak vagy azért felelősek.

5 A 2011/235 határozatot az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdése alapján elfogadott, az iráni helyzetre tekintettel egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló, 2011. április 12-i 359/2011/EU tanácsi rendelet (HL 2011. L 100., 1. o.) hajtotta végre.

6 A 359/2011 rendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Be kell fagyasztani az I. mellékletben felsorolt természetes vagy jogi személyekhez, szervezetekhez és szervekhez tartozó, ezek tulajdonában levő, ezek által birtokolt vagy ellenőrzött valamennyi pénzeszközt és gazdasági erőforrást.

(2) Az I. mellékletben felsorolt természetes és jogi személyek, szervezetek és szervek rendelkezésére vagy javára – sem közvetlenül, sem közvetve – semmiféle pénzeszköz vagy gazdasági erőforrás nem bocsátható.”

7 A 359/2011 rendelet 3. cikke (1) és (2) bekezdésének megfelelően a Tanács által az emberi jogok Iránban történő súlyos megsértéséért felelősnek tartott személyeket és az ezekkel kapcsolatban álló személyeket, szervezeteket és szerveket fel kell venni az I. mellékletben foglalt jegyzékbe. A jegyzékben fel kell tüntetni a jegyzékbe vétel okait.

8 A 359/2011 rendelet 12. cikkének (1)–(3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Amennyiben a Tanács úgy határoz, hogy egy természetes vagy jogi személyt, szervezetet vagy szervet a 2. cikk (1) bekezdésében említett intézkedések hatálya alá von, ennek megfelelően módosítja az I. mellékletet.

(2) A Tanács közli a határozatát – beleértve a jegyzékbe vétel okait – a természetes vagy jogi személlyel, szervezettel vagy szervvel […] lehetővé téve, hogy az érintett személy, szervezet vagy szerv észrevételeket nyújtson be.

(3) Amennyiben észrevételt vagy új érdemi bizonyítékot nyújtanak be, a Tanács felülvizsgálja a határozatát, és erről értesíti az érintett személyt, szervezetet vagy szervet.”

9 2022. szeptember 16-án Mahsa Amini, egy 22 éves iráni nő, az iráni erkölcsrendészet általi fogva tartása során meghalt a kórházban. A halálát nagyszabású tüntetések követték, amelyeket az iráni hatóságok elfojtottak.

10 Az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselője 2022. szeptember 25-én nyilatkozatot adott ki az Unió nevében, amelyben sajnálatát fejezte ki a békés tüntetőkkel szemben az iráni biztonsági erők által széles körben alkalmazott aránytalan erőszak miatt. Azt is kijelentette, hogy az M. Amini haláláért felelős személyeket felelősségre kell vonni, és felszólította az iráni hatóságokat, hogy biztosítsák átlátható és hiteles vizsgálatok lefolytatását a halálesetek és a letartóztatások számának tisztázása érdekében, engedjék szabadon valamennyi, erőszakos cselekményeket el nem követő tüntetőt, valamint biztosítsák a jogszerű eljárást valamennyi fogvatartott számára. Ezenkívül hangsúlyozta, hogy Irán azon döntése, hogy szigorúan korlátozza az internet-hozzáférést, és letiltja az azonnali üzenetküldő platformokat, leplezetlenül sérti a véleménynyilvánítás szabadságát. Végül a jelezte, hogy az Unió minden rendelkezésére álló eszközt fontolóra vesz, hogy reagáljon M. Amini meggyilkolására és azon módra, ahogyan az iráni biztonsági erők válaszoltak az ezt követő tüntetésekre.

11 2023. január 23-án a Tanács elfogadta a 2011/235 határozat végrehajtásáról szóló (KKBP) 2023/153 végrehajtási határozatot (HL 2023. L 20. I., 23. o.). A 2023/153 végrehajtási határozat (2) preambulumbekezdése az Unió külügyi főképviselőjének a fenti 10. pontban ismertetett nyilatkozatára hivatkozott. Ugyanezen határozat (3) preambulumbekezdése pontosította, hogy „[e]zzel összefüggésben és az Iránnal kapcsolatos valamennyi aggodalomra

okot adó kérdés – többek között az emberi jogi helyzet – kezelése iránti uniós elkötelezettséggel összhangban 18 személyt és 19 szervezetet fel kell venni a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyeknek és szervezeteknek a 2011/235/KKBP határozat mellékletében foglalt jegyzékébe". A 2023/153 végrehajtási határozat 1. cikke előírta, hogy a 2011/235 határozat melléklete a saját mellékletének megfelelően módosul.

12 A 2023/153 végrehajtási határozat mellékletében szereplő szervezetek jegyzékének 15. pontjában szerepelt többek között a felperes neve, valamint felvételének indokai az alábbiak szerint:

„A Hírközlési Szabályozó Hatóság (Communications Regulation Authority, CRA) az iráni Információs és Kommunikációs Technológiai Minisztérium (Ministry for Information and Communications Technology, ICT) irányítása alá tartozik. A CRA juttatja érvényre az iráni kormánynak az internettartalmak szűrésére vonatkozó követelményeit a SIAM elnevezésű kémszoftver segítségével.

A 2022. évi tüntetések során a CRA arra használta fel az internethozzáférés és a mobiltelefonok feletti ellenőrzést, hogy nyomon kövesse a tüntetőket, valamint a disszidensek és a tüntetők tevékenységeiről részletes képet alkosson a hatóságok számára, a belátásuk szerinti felhasználás céljából. A CRA-t ezért felelősség terheli a békés tüntetőkkel, újságírókkal, emberijog-védőkkel, diákokkal vagy más, a legitim jogaik védelmében felszólaló személyekkel szembeni elnyomás támogatásáért.

A CRA-t ezért felelősség terheli Iránban elkövetett súlyos emberi jogi jogsértésekért."

13 Ugyanezen a napon a Tanács a 359/2011 rendelet 12. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadta a megtámadott rendeletet. A megtámadott rendelet (2) és (3) preambulumbekezdésének szövege megegyezik a 2023/153 végrehajtási határozat (2) és (3) preambulumbekezdésének szövegével, azzal a kivétellel, hogy a 2011/235 határozat melléklete helyett a 359/2011 rendelet I. mellékletére utal. A megtámadott rendelet 1. cikke előírta, hogy a 359/2011 rendelet I. melléklete a saját mellékletének megfelelően módosul.

14 A megtámadott rendelet mellékletében szereplő szervezetek jegyzékének 15. pontjában szerepelt többek között a felperes neve, valamint e felvétel indokai a fenti 12. pontban említettekkel azonos módon.

15 2023. január 24-én a Tanács az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétette a 2023/153 végrehajtási határozattal végrehajtott 2011/235 határozatban és a megtámadott rendelettel végrehajtott 359/2011 rendeletben előírt intézkedések hatálya alá tartozó személyek, szervezetek és szervek részére szóló értesítést (HL 2023. C 25., 8. o.).

16 Ez az értesítés pontosította többek között, hogy a Tanács úgy határozott, hogy a szóban forgó személyeket és szervezeteket fel kell venni a 2011/235 határozatban és a 359/2011 rendeletben előírt korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek jegyzékébe, valamint hogy az említett személyek és szervezetek kérvényezhetik a Tanácsnál annak a határozatnak a felülvizsgálatát, amellyel felkerültek az említett jegyzékekre. Minden ilyen kérelmet 2023. február 15. előtt kellett elküldeni az ugyanezen értesítésben megadott elérhetőségekre.

A felek kérelmei

17 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék semmisítse meg a megtámadott rendeletet annyiban, amennyiben az felveszi a nevét a 359/2011 rendelet I. mellékletébe.

18 A Tanács azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

19 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes négy jogalapot hoz fel. Az első jogalap lényegében hatáskörrel való visszaélésen, a második az indokolási kötelezettség és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésén, a harmadik lényegében a tények tárgyi pontatlanságán, a negyedik pedig az arányosság elvének megsértésén alapul.

20 E jogalapok elemzése nyilvánvalóvá teszi, hogy először az indokolási kötelezettség megsértésére és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére vonatkozó második jogalapot, másodszor a tények értékelése során elkövetett nyilvánvaló hibára vonatkozó harmadik jogalapot, harmadszor az arányosság elvének megsértésére vonatkozó negyedik jogalapot, majd negyedik lépésben a hatáskörrel való visszaélésre vonatkozó első jogalapot kell megvizsgálni.

Az indokolási kötelezettség megsértésére és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére alapított, második jogalapról

21 Először is a felperes arra hivatkozik, hogy mivel a Tanács nem közölte – a megtámadott rendelet elfogadásával egyidejűleg vagy közvetlenül annak elfogadását követően – a neve 359/2011 rendelet I. mellékletében szereplő jegyzékbe való felvételének indokait megalapozó információkat vagy bizonyítékokat, nem tett eleget az említett indokok megalapozottságának bizonyítására vonatkozó kötelezettségének, következésképpen megsértette az indokolási kötelezettségét.

22 Másodszor a felperes azt állítja, hogy a megtámadott rendelet őt érintő indokolását három tömör, tizenöt sorból álló bekezdés jelenti, amely a Tanács által a nyilvános jellege miatt tett feltételezések összefoglalásából álló sztereotip indokolást tartalmaz. Az ilyen indokolás nem felel meg annak az ítélkezési gyakorlatnak, amely szerint a jogi aktus indokolásának lehetővé kell tennie egyrészt a vitatott jogi aktussal érintett személy számára, hogy annak érvényességét a neki felrótt tények teljes ismeretében a bíróság előtt vitassa, másrészt pedig, hogy a bíróság gyakorolhassa a vitatott jogi aktusra vonatkozó bírósági felülvizsgálatát. A felperes szerint az indokolási kötelezettséget nem árnyalhatja az a politikai összefüggés, amelyben valamely intézkedést elfogadtak, annál is inkább, mivel az összefüggésbe helyezés nem teszi lehetővé a felperes számára a vele szemben elfogadott korlátozó intézkedések tartalmának megértését, és ezzel összefüggésben a bíróság számára a szóban forgó intézkedés felülvizsgálatának elvégzését. A Tanács tehát nem sértheti meg az indokolási kötelezettségét azáltal, hogy a biztonsághoz és a külpolitikához fűződő érdekekkel kapcsolatos megfontolások mögé „bújik”.

23 Harmadszor, válaszában a felperes az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 47. és 48. cikke alapján vitatja a Tanács által a Törvényszékhez benyújtott dokumentum elfogadhatóságát, mint nevének a 359/2011 rendelet I. mellékletébe való felvételének igazolására felhozott indokok alátámasztására szolgáló bizonyítékot. Vitatja továbbá az említett dokumentumban szereplő információk relevanciáját és bizonyító erejét.

24 A Tanács vitatja a felperes érveit.

25 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a sérelmet okozó jogi aktus indokolására vonatkozó kötelezettségnek, amely a védelemhez való jog tiszteletben tartására vonatkozó elvből következik, a célja egyrészt az érintettnek elegendő tájékoztatás nyújtása annak eldöntéséhez, hogy a jogi aktus megalapozott-e, vagy hogy tartalmaz-e esetleg az érvényességének vitatását uniós bíróság előtt lehetővé tévő valamilyen hibát, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság felülvizsgálhassa e jogi aktus jogszerűségét (lásd: 2012. november 15-i Tanács kontra Bamba ítélet, C-417/11 P, EU:C:2012:718, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Emlékeztetni kell arra is, hogy az EUMSZ 296. cikk és a Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontja által megkövetelt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez és elfogadásának körülményeihez kell igazodnia. Az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, így különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely indokolás megfelelő-e, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel (lásd: 2020. szeptember 17-i Rosneft és társai kontra Tanács ítélet, C-732/18 P, nem tették közzé, EU:C:2020:727, 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. július 27-i RT France kontra Tanács ítélet, T-125/22, EU:T:2022:483, 103. pont).

27 Így egyfelől valamely sérelmet okozó jogi aktus indokolása akkor megfelelő, ha az érintett előtt ismert olyan összefüggésben került sor az elfogadására, amely lehetővé teszi a vele szemben hozott intézkedés jelentőségének megértését (lásd: 2020. szeptember 17-i Rosneft és társai kontra Tanács ítélet, C-732/18 P, nem tették közzé, EU:C:2020:727, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Másfelől a jogi aktus indokolása pontossága mértékének arányosnak kell lennie a tényleges lehetőségekkel, és azon technikai feltételekkel vagy határidővel, amelyek között, illetve amelyen belül meg kell hozni (lásd: 2022. július 27-i RT France kontra Tanács ítélet, T-125/22, EU:T:2022:483, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Ezenkívül az ítélkezési gyakorlat pontosította, hogy a korlátozó intézkedést előíró tanácsi aktusok indokolásának nemcsak ezen intézkedés jogalapját kell meghatároznia, hanem azokat az egyedi és konkrét okokat is, amelyek miatt a Tanács mérlegelési jogköre gyakorlása során úgy ítéli meg, hogy az érintettel szemben ilyen intézkedést kell hozni (lásd: 2022. július 27-i RT France kontra Tanács ítélet, T-125/22, EU:T:2022:483, 105. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Végezetül emlékeztetni kell arra, hogy a jogi aktusok indokolására vonatkozó kötelezettség olyan lényeges formai követelménynek minősül, amelyet külön kell választani az indokok megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik. A jogi aktusok indokolása ugyanis azon indokok egyértelmű kifejezéséből áll, amelyeken e jogi aktus

alapul. Ha ezen indokok hibában szenvednek, az a jogi aktus érdemi jogszerűségét érintheti, de annak indokolását nem, amely megfelelő lehet annak ellenére, hogy hibás indokokat tartalmaz (lásd ebben az értelemben: 2013. szeptember 13-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-383/11, EU:T:2013:431, 73. és 74. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 A jelen ügyben azon összefüggést illetően, amelyben a felperes nevét felvették a 359/2011 rendelet I. mellékletébe, meg kell állapítani, hogy – amint azt a Tanács helyesen hangsúlyozza – a megtámadott rendelet (2) preambulumbekezdése az Unió főképviselője által az Unió nevében 2022. szeptember 25-én tett nyilatkozatra hivatkozott, amelynek szövegét a fenti 10. pont felidézi.

31 Ezenkívül, amint az a fenti 11. pontban szerepel, a megtámadott rendelet (3) preambulumbekezdése pontosítja, hogy a fenti 10. pontban felidézett összefüggés, valamint az Iránnal kapcsolatos valamennyi aggodalomra okot adó kérdés – többek között az emberi jogi helyzet – kezelése iránti uniós kötelezettségvállalás volt az alapja a tizenkilenc szervezet, köztük a felperes felvételének a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó természetes és jogi személyeknek, szervezeteknek és szerveknek a 359/2011 rendelet I. mellékletében foglalt jegyzékébe.

32 Közelebbről azokat az okokat, amelyek miatt a felperes nevét felvették a 359/2011 rendelet I. mellékletébe, a megtámadott rendelet melléklete a fenti 12. pontban felidézett módon tartalmazta.

33 Meg kell állapítani, hogy ezek az indokok – a megtámadott rendelet (2) és (3) preambulumbekezdésében felidézett összefüggések fényében értelmezve – kellően egyedien és konkrétan kifejtették azokat az okokat, amelyek miatt a Tanács mérlegelési jogköre gyakorlása során úgy vélte, hogy a felperessel szemben korlátozó intézkedést kell hozni.

34 A megtámadott rendelet indokolásából ugyanis kitűnik, hogy a felperest azért tekintették felelősnek az emberi jogok Iránban történő súlyos megsértéséért, mert érvényre juttatta az iráni kormánynak az internettartalmak szűrésére vonatkozó követelményeit a SIAM elnevezésű kémszoftver segítségével, és különösen az M. Amini halálát követő 2022. évi tüntetések során arra használta fel az internethozzáférés és a mobiltelefonok feletti ellenőrzést, hogy nyomon kövesse a tüntetőket, valamint a disszidensek és a tüntetők tevékenységeiről részletes képet alkosson a hatóságok számára, a belátásuk szerinti felhasználás céljából, ezáltal támogatva az említett hatóságok által a legitim jogaik védelmében felszólaló tüntetőkkel szemben gyakorolt elnyomást.

35 Egyébiránt el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a Tanács megsértette az indokolási kötelezettségét, mivel a megtámadott rendelet elfogadásával egyidejűleg, vagy közvetlenül annak elfogadását követően nem küldte meg neki azokat a bizonyítékokat, amelyeken a 359/2011 rendelet I. mellékletébe való felvételének igazolása érdekében hivatkozott indokok alapulnak, és ennélfogva nem bizonyította az említett indokok megalapozottságát.

36 Egyrészt ugyanis, amennyiben a felperes ezzel az érveléssel arra kíván hivatkozni, hogy a Tanács nem bizonyította a 359/2011 rendelet I. mellékletébe való felvételének igazolása érdekében a megtámadott rendeletben hivatkozott indokok megalapozottságát, meg kell állapítani, hogy a fenti 29. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően ezt a kérdést meg kell különböztetni a megtámadott rendelet indokolásának kérdésétől, amely az említett rendelet külső jogszerűségére vonatkozik.

37 Másrészt, amennyiben ugyanezen érveléssel a felperes arra kíván hivatkozni, hogy a Tanács megsértette a védelemhez való jogát, mivel köteles volt számára hivatalból biztosítani az ügy irataihoz való hozzáférést, meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendeletet a Hivatalos Lapban 2023. január 24-én közzétett értesítés útján közölték a felperessel, amely felhívta az érintett személyeket és szervezeteket arra, hogy 2023. február 15. előtt nyújtsanak be felülvizsgálati kérelmet a Tanácshoz, a felperes ugyanakkor nem terjesztett elő ilyen kérelmet, és azt sem kérte a Tanácstól, hogy a jelen eljáráson kívül hozzáférhessen az ügy irataihoz.

38 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy a korlátozó intézkedések hatálya alá tartozó személyek és szervezetek jegyzékébe való eredeti felvételt illetően, ha közölték azokat a kellően pontos információkat, amelyek alapján az érdekelt szervezet megfelelően ismertetheti az álláspontját azokról a tényekről, amelyeket a Tanács a terhére ró, a védelemhez való jog tiszteletben tartásának elve alapján ezen intézmény nem köteles önként biztosítani az ügy irataiban szereplő dokumentumokhoz való hozzáférést. Csak az érdekelt fél kérelmére köteles a Tanács biztosítani az azokhoz a nem bizalmas jellegű adminisztratív dokumentumokhoz való hozzáférést, amelyek a szóban forgó intézkedésre vonatkoznak. Az iratok önkéntes közlése túlzott elvárás lenne, tekintettel arra, hogy nem biztos, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedés elfogadásának pillanatában az érintett jogalany – az iratbetekintés útján – ellenőrizni kívánja azokat a ténybeli elemeket, amelyek alátámasztják a Tanács által terhére rótt állításokat (2009. október 14-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-390/08, EU:T:2009:401, 97. pont; 2013. szeptember 16-i Bank Kargoshaei és társai kontra Tanács ítélet, T-8/11, nem tették közzé, EU:T:2013:470, 68. pont).

39 A jelen ügyben a fentiekből az következik, hogy a megtámadott rendelet indokolása révén a felperes kellően pontos információkkal rendelkezett ahhoz, hogy ismertethesse álláspontját azokról a tényekről, amelyeket a Tanács a terhére rótt. Ennélfogva ez utóbbi nem volt köteles hivatalból közölni a felperessel az ügy irataiban szereplő információkat.

40 Azt is hangsúlyozni kell, hogy a felperesnek a B.11. mellékletben szereplő dokumentum elfogadhatóságára és az abban foglalt információk bizonyító erejére vonatkozó érvei a nevének a 359/2011 rendelet I. mellékletébe való felvételének igazolására felhozott indokok megalapozottságára vonatkoznak, tehát nem relevánsak az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap alátámasztása szempontjából. Ezen érvek vizsgálatára tehát a felperes által a nyilvánvaló értékelési hibára alapított harmadik jogalap keretében előterjesztett hasonló érvekkel együtt kerül sor.

41 Következésképpen a felperes második jogalapját – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

A tények tárgyi pontatlanságára alapított, harmadik jogalapról

42 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott rendelet az őt érintő részében „nyilvánvaló tényértékelési hibát” tartalmaz, mivel egyrészt nem rendelkezik jogképességgel a Tanács által neki felrótt tények teljesítésére, másrészt nem rendelkezik technikai kapacitással sem arra, hogy nyomon kövesse a tüntetőket, vagy hogy „részletes képet” alkosson a tevékenységükről.

43 Így először is a felperes arra hivatkozik, hogy alapszabálya nem jogosítja fel a lakosság tömeges megfigyelésére, és még kevésbé a tüntetők „nyomon követésére”. Alapszabályának megfelelően a felperes szabályozói, moderátori szerepet, illetve Irán képviselőjének szerepét tölti be. Ezenkívül a felperes hangsúlyozza, hogy még ha szűrést kívánna is bevezetni, ezt nem teheti meg, mivel az ilyen gyakorlat jogilag szabályozott. Így a Tanács állításával ellentétben Iránban az adatgyűjtést

számos jogi rendelkezés szabályozza, többek között az alkotmány 25. cikke, az iráni büntető törvénykönyv 582. cikke, amelyet a 2009. május 26-i „kiberbűncselekményekről szóló törvény” egészít ki, valamint az iráni büntetőeljárási törvénykönyv 104. és 150. cikke. E normatív keret megfelel a távközlés törvényes megfigyeléséről szóló, 1995. január 17-i tanácsi állásfoglalásnak (HL 1996. C 329., 1. o.). Ezenkívül egy hírközlési társaság által készített két jelentésből kitűnik, hogy a Tanács állításával ellentétben a felperes kérelmei nem haladják meg a törvényes megfigyelésre vonatkozó hagyományos követelményeket.

44 Egyébiránt a felperes azt állítja, hogy különbséget kell tenni a tömeges megfigyelés és a személyek egyedi megfigyelése között. A felperes szerint a tömeges megfigyelésre a béke és a közrend fenntartása érdekében minden társadalomban szükség lehet, különösen a személyek áramlásának és az összegyűlt tömegeknek a felügyelete révén. Ez lehetővé teszi a nyilvános rendezvények során a tömeggel kapcsolatos túlkapások megelőzését. Minden szuverén állam rendelkezik ezzel a felügyeleti jogkörrel, és e hatáskör gyakorlásából nem vezethető le egyéni emberi jogok megsértése. E felügyeleti jogkör a többek között az Emberi Jogok Európai Bírósága által elismert közhatalmi jogosítványnak minősül.

45 Másodszor a felperes szerint az általa használt, „SIAM” vagy fárszi nyelven „Samaneh yekparche Estehlamate Mokhaberati” elnevezésű szoftver nem rendelkezik olyan funkciókkal, amelyek lehetővé tennék az iráni területen a tüntetők tömeges vagy egyéni megfigyelését.

46 A felperes azt állítja, hogy a SIAM szoftver egy alkalmazásprogramozási felület (API) átjárója, vagyis olyan eszköz, amely híd szerepet tölt be, és amely lehetővé teszi a szervezeten kívüli ügyfél számára, hogy belső API-kat és azok szolgáltatásait használja. Iránban a Vöröskereszt, a mentők, a tűzoltók, valamint az utakkal és válságkezeléssel kapcsolatos szervezetek használják ezt a szoftvert. Ily módon a felperes szerint a SIAM szoftvert a telefonos ügyfélszolgálatok használják, különösen akkor, ha azt a sürgősségi szolgálatok kérik. A telefonos ügyfélszolgálatok e szoftvert arra használják, hogy eljussanak a mobiltelefon-szolgáltatókhoz, amelyek ezt követően csak hozzávetőleges helymeghatározást biztosítanak a kockázatos helyzetben lévő személy tekintetében.

47 Egyébiránt a felperes hangsúlyozza, hogy nem közölheti közvetlenül a rendőri és igazságügyi hatóságokkal a hírközlési szolgáltatások felhasználóira vonatkozó információkat, mivel ezek az információk a hálózatüzemeltetési engedéllyel rendelkező szolgáltatók birtokában vannak.

48 A felperes végül vitatja a Tanács által az ellenkérelmében előadott, az iráni megfigyelési rendszer állítólagos „funkcionális összetevőire” vonatkozó érveket.

49 Így a felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács téved a SIAM szoftver „Force2GNumber”, „LocationCustomerList”, „GetCDR”, „GetIPDR” és „ApplySusplp” funkcióit illetően, amelyekre az ellenkérelemben hivatkozik. A felperes kifejti, hogy e funkciók Tanács általi leírása, amely kizárólag a *The Intercept* online oknyomozó lap cikkén alapul, nem felel meg a valóságnak. A felperes szerint egy állam hírközlési szabályozó szervének rendelkezésére álló hagyományos és szokásos parancsokról van szó, és az Unió valamennyi tagállama rendelkezik hasonló eszközökkel. Ugyanez vonatkozik a „Legal Intercept” (LI), a „Control Illegal Devices” (CID), a „SHAHKAR” és a „SHAMSA” rendszerekre is.

50 Válaszában a felperes vitatja a *The Intercept* által 2022. október 28-án közzétett „Hacked documents: How Iran track and control protesters phones” című cikk – amelyet a Tanács a B.11. mellékletben nyújtott be –(a továbbiakban: *The Intercept* cikke) elfogadhatóságát. A

felperes szerint az e cikkben hivatkozott tények egy iráni mobilszolgáltató azon belső dokumentumain alapulnak, amelyeket nem nyújtottak be a Törvényszék előtti eljárásban, és a Tanács annak kijelentésére szorítkozik, hogy e cikk szerzői hozzáférhettek azokhoz a dokumentumokhoz, amelyeket „egy olyan személy [adott át], aki [állítása szerint] feltört egy iráni mobilszolgáltatót”. Ez a cikk, amely a Tanács aktájának központi elemét képezi, tehát csak hallomáson alapuló bizonyíték. Márpedig a Bíróságnak a Charta 47. és 48. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlata, valamint az Emberi Jogok Európai Bíróságának az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény (kihirdette: 1993. évi. XXXI. törvény) 6. cikkére vonatkozó ítélkezési gyakorlata szerint főszabály szerint tiltottak a tárgyalásról később távol maradó tanúk vallomásai, amelyeket az ellenérdekű fél nem vizsgálhat meg, kivéve, ha a vádhatóság kellőképpen igazolja a tanúvallomásaik felhasználásának szükségességét, és ha a vádlott más eljárási garanciákat kap, valamint ha vannak ellene felhozott egyéb bizonyítékok. A Bíróság a 2022. december 8-i HYA és társai (A vád tanúihoz kérdések intézésének lehetetlensége) ítéletben (C-348/21, EU:C:2022:965) azt is kimondta, hogy amennyiben nincs lehetőség a vád tanúihoz kérdések intézésére, a tanúvallomásaik bizonyító erejét akkor is viszonylagossá kell tenni, ha az ilyen tanúvallomások elfogadhatók.

51 Ebből következik, hogy a Tanács azáltal, hogy a megtámadott rendeletet ismeretlen személy állítólagos állításaira alapította, megsértette a Charta 47. és 48. cikkét, ami e bizonyíték elfogadhatatlantkénti elutasítását teszi szükségessé.

52 A felperes válaszában arra is hivatkozik, hogy a kontradiktórius eljárás elve értelmében a bíróság csak azokat az eljárási cselekményeket és iratokat veheti figyelembe, amelyekről a felek tudomást szerezhettek, és amelyekről nyilatkozhattak. Márpedig a Tanács maga is elismerte, hogy a *The Intercept* cikkében említett iráni mobilszolgáltató nem válaszolt az újságírók kommentár iránti megkeresésére.

53 A Tanács vitatja a felperes által előadott érveket.

54 Meg kell állapítani, hogy a harmadik jogalap keretében a felperes vitatja a 359/2011 rendelet I. mellékletébe való felvételének igazolására felhozott indokok megalapozottságát. Azt állítja ugyanis, hogy sem jogképességgel, sem technikai kapacitással nem rendelkezik a neki felrótt tevékenységek végzésére.

55 Mindazonáltal azt is meg kell állapítani, hogy – amint az a fenti 23. pontból kitűnik – a második jogalap keretében a felperes azt rója fel a Tanácsnak, hogy megsértette a Charta 47. és 48. cikkét, és megfordította a bizonyítási terhet azáltal, hogy értékelését a *The Intercept* cikkére alapította, mivel az e közleményben említett dokumentumok jelen eljárás irataihoz való csatolásának hiányában a cikkben ismertetett tények és megjegyzések pusztán olyan állításoknak minősülnek, amelyek tekintetében a felperest megfosztották a védelemhez való joga gyakorlásának lehetőségétől. A felperes válaszában arra is hivatkozik, hogy a jelen eljárás keretében az ügy irataihoz csatolt bizonyítékok hiánya sérti a Törvényszék eljárási szabályzata 85. cikkének (1) bekezdésében foglalt kontradiktórius eljárás elvét. A felperes ezenkívül hangsúlyozza, hogy az ilyen közleménynek nincs bizonyító ereje.

56 A felperes Charta 47. és 48. cikkének megsértésére, valamint a kontradiktórius eljárás elvének megsértésére alapított érveit a *The Intercept* cikkének bizonyító erejével kapcsolatos érvek, majd a „tények nyilvánvalóan téves értékelésére” vonatkozó érvek vizsgálata előtt kell megvizsgálni.

A Charta 47. és 48. cikkének, valamint a kontradiktórius eljárás elvének megsértéséről

57 Először is el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint a *The Intercept* Tanács által az ellenkérelem B.11. mellékletében bemutatott cikkét mint elfogadhatatlant el kell utasítani lényegében azzal az indokkal, hogy a felperes nem védekezhet puszta állításokkal szemben, ami sérti a védelemhez való jogát a Törvényszék előtt.

58 Ki kell emelni, hogy a Törvényszék előtti bizonyítékfelajánlások elfogadhatóságának kérdését, amelyet az eljárási szabályzat 85. cikke szabályoz, meg kell különböztetni a bizonyítékok uniós bíróság általi értékelésének kérdésétől.

59 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a korlátozó intézkedések felülvizsgálata során az uniós bíróságoknak biztosítaniuk kell valamennyi uniós jogi aktus jogszerűségének az uniós jogrend szerves részét képező alapvető jogokra tekintettel történő, főszabály szerint teljes felülvizsgálatát (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 97. pont; 2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 58. pont; 2017. március 28-i Rosneft ítélet, C-72/15, EU:C:2017:236, 106. pont).

60 Ezen alapvető jogok rangsorában szerepel különösen a védelemhez való jog tiszteletben tartása, valamint a hatékony bírói jogvédelemhez való jog (2013. november 28-i Tanács kontra Fulmen és Mahmoudian ítélet, C-280/12 P, EU:C:2013:775, 59. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2013. november 28-i Tanács kontra Manufacturing Support & Procurement Kala Naft ítélet, C-348/12 P, EU:C:2013:776, 66. pont).

61 A Charta 47. cikkében biztosított bírósági felülvizsgálat hatékonysága megköveteli, hogy azon indokok jogszerűségének a felülvizsgálata címén, amelyeken valamely személy vagy szervezet nevének a korlátozó intézkedésekkel érintett személyek jegyzékébe való felvételére vagy a jegyzékben történő fenntartására vonatkozó határozat alapul, az uniós bíróság meggyőződjön arról, hogy e határozat, amely e személy vagy szervezet tekintetében egyedi hatállyal rendelkezik, kellően biztos ténybeli alappal rendelkezik. Ez magában foglalja az említett határozat alapjául szolgáló indokolásban hivatkozott tények ellenőrzését, amely folytán a bírósági felülvizsgálat nem a hivatkozott indokok absztrakt valószínűségének értékelésére korlátozódik, hanem arra irányul, hogy ezen indokok – vagy legalább azok közül egy, az említett jogi aktusok alátámasztására önmagában elegendőnek tekintett indok – megalapozottak-e (2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 119. pont; 2015. június 18-i Ipatau kontra Tanács ítélet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, 42. pont; 2016. február 18-i Tanács kontra Bank Mellat ítélet, C-176/13 P, EU:C:2016:96, 109. pont).

62 Ennek keretében ugyanis vitatás esetén az Unió illetékes hatóságának kell az érintett személlyel vagy szervezettel szemben felhozott indokok megalapozottságát bizonyítani, és nem az érintett személynek vagy szervezetnek kell az említett indokok megalapozottságának hiányára vonatkozó bizonyítékot szolgáltatni (2013. július 18-i Bizottság és társai kontra Kadi ítélet, C-584/10 P, C-593/10 P és C-595/10 P, EU:C:2013:518, 121. pont).

63 Mindazonáltal a felperes állításával ellentétben ebből nem következik, hogy a Tanács állítólagos képtelensége, hogy bizonyítsa a felperes 359/2011 rendelet I. mellékletébe való felvételének igazolására felhozott indokokat, még ha bizonyítást is nyerne, sértené a felperes védelemhez való jogát.

64 Amint ugyanis az a fenti 61. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból kitűnik, éppen ellenkezőleg, mivel a Charta 47. cikke tényleges érvényesülésének megőrzése ezt követeli meg, az uniós bíróság a korlátozó intézkedések jogszerűségének felülvizsgálata keretében köteles megvizsgálni az ezen intézkedések alapjául szolgáló indokok megalapozottságát, és ennélfogva a Tanács által a jelen ügyben benyújtott dokumentumok bizonyító erejét.

65 Ezt követően a jelen ügyben mint irrelevánsakat, figyelmen kívül kell hagyni a felperes által hivatkozott, a 2022. december 8-i HYA és társai (A vád tanúihoz kérdések intézésének lehetetlensége) ítéletben (C-348/21, EU:C:2022:965) kifejtett megfontolásokat, amely ügyben a Bírósághoz a büntetőeljárás során az ártatlanság vélelme egyes vonatkozásainak és a tárgyaláson való jelenlét jogának megerősítéséről szóló, 2016. március 9-i (EU) 2016/343 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2016. L 65., 1. o.) 6. cikke (1) bekezdésének és 8. cikke (1) bekezdésének, valamint a Charta 47. cikke második bekezdésének értelmezése kapcsán intéztek kérdést.

66 Emlékeztetni kell arra, hogy az ártatlanság vélelmének az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény 6. cikkének (2) bekezdésében és a Charta 48. cikkének (1) bekezdésében kimondott elve olyan alapvető jogot képez, amely a magánszemélyek vagy magánszemélyek irányítása alatt álló jogalanyok számára olyan jogokat biztosít, amelyek tiszteletben tartását az uniós bíróság biztosítja (lásd: 2017. május 18-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-410/16, nem tették közzé, EU:T:2017:349, 122. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

67 Az ártatlanság vélelmének elvével – amely megköveteli, hogy a bűncselekménnyel gyanúsított minden személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították – nem ellentétes a pénzeszközök befagyasztására irányuló ideiglenes intézkedések elfogadása, mivel azoknak nem az a céljuk, hogy büntetőeljárást indítsanak az érintett személlyel vagy szervezettel szemben. Az ilyen intézkedéseket ugyanakkor – tekintettel súlyosságukra – a törvénynek kell előírnia, azokat hatáskörrel rendelkező hatóságnak kell elfogadnia és azoknak időben korlátozottaknak kell lenniük. A fenti 13. pontból következik, hogy az első két feltétel teljesül. Ezenkívül az időben korlátozott jelleget illetően meg kell állapítani, hogy a 359/2011 rendelet 12. cikke (3) és (4) bekezdésének megfelelően ugyanezen rendelet I. mellékletét rendszeresen és legalább tizenkét havonta felül kell vizsgálni, és valamely személynek vagy szervezetnek az említett mellékletbe való felvételét adott esetben meg lehet újítani vagy módosítani lehet. A felperessel szemben előírt intézkedések tehát időben korlátozott jellegűek (lásd ebben az értelemben: 2017. május 18-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-410/16, nem tették közzé, EU:T:2017:349, 123. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

68 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések nem a felperes vagyonának mint bűncselekményből származó jövedelemnek az elkobzását vonják maguk után, hanem biztosítási célú befagyasztást. Ezen intézkedések tehát nem tekintendők büntetőjogi szankciónak, és nem vonnak maguk után ilyen jellegű vádemelést sem (lásd: 2017. május 18-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-410/16, nem tették közzé, EU:T:2017:349, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

69 A megtámadott rendelet felperest érintő része ugyanis nem annak megállapítását jelenti, hogy ténylegesen jogsértést követtek el, hanem egy biztosítási célú közigazgatási eljárás keretében fogadják el azokat, és kizárólagos céljuk annak lehetővé tétele a Tanács számára, hogy biztosíthassa a civil lakosság védelmét (lásd ebben az értelemben: 2017. május 18-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-410/16, nem tették közzé, EU:T:2017:349, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

70 Végül el kell utasítani a felperes azon érvét is, amely szerint a *The Intercept* cikkében említett dokumentumok jelen ügy irataihoz való csatolásának hiányában e cikket mint elfogadhatatlant el kell utasítani azzal az indokkal, hogy a kontradiktórius eljárás elve alapján a bíróság csak azokat az eljárási cselekményeket és iratokat veheti figyelembe, amelyekről a felek tudomást szerezhettek, és amelyekről nyilatkozhattak. E tekintetben ugyanis elegendő megállapítani, hogy a felperesnek volt alkalma arra, hogy válaszában állást foglaljon a Tanács által a B.11. mellékletben előterjesztett bizonyítékokkal, különösen e cikkel kapcsolatban, amelynek bizonyító erejét egyébként vitatja.

71 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a SIAM szoftver két használati útmutatója, amelyek közül az első fárszi, a második pedig angol nyelven készült, közvetlenül megtekinthető volt a *The Intercept* cikke óta a Tanács által az ellenkérelem B.11. mellékletében benyújtott WK 307/2023 INIT ügyirat 3. oldalán szereplő hiperlink útján.

72 El kell tehát utasítani a felperesnek a Charta 47. és 48. cikkének, valamint a kontradiktórius eljárás elvének megsértésére alapított kifogásait.

A The Intercept *cikkének bizonyító erejéről*

73 A felperes azt rója fel a *The Intercept* cikke tekintetében, hogy az egy puszta újságírói közlemény, amely kizárólag ellenőrizhetetlen állításokat tartalmaz, következésképpen nem rendelkezik bizonyító erővel.

74 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bíróság és a Törvényszék tevékenységét a bizonyítékok szabad mérlegelésének elve szabályozza, és a benyújtott bizonyítékok jelentősége értékelésének egyetlen kritériuma a bizonyítékok hitelességében rejlik. Ezenfelül, valamely dokumentum bizonyító erejének értékelésekor ellenőrizni kell az abban szereplő információ valószínűségét, és figyelembe kell venni többek között a dokumentum eredetét, készítésének körülményeit, címzettjét, és meg kell vizsgálni, hogy a tartalma alapján értelmesnek és megbízhatónak tűnik-e (lásd: 2018. május 31-i Kaddour kontra Tanács ítélet, T-461/16, EU:T:2018:316, 107. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 Harmadik országokban fennálló vizsgálati jogkörök hiányában az uniós hatóságok értékelésének valójában a nyilvánosság számára hozzáférhető információforrásokon, jelentéseken, újságcikkeken, titkosszolgálati jelentéseken vagy más hasonló információforrásokon kell alapulnia (2018. március 14-i Kim és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet, T-533/15 és T-264/16, EU:T:2018:138, 107. pont; 2022. június 1-jei Prigozhin kontra Tanács ítélet, T-723/20, nem tették közzé, EU:T:2022:317, 59. pont).

76 Túlzás és aránytalan lenne ugyanis azt megkövetelni a Tanácstól, hogy saját maga folytasson vizsgálatokat a számos média által közvetített tények valódiságát illetően (2017. január 25-i Almaz-Antey Air and Space Defence kontra Tanács ítélet, T-255/15, nem tették közzé, EU:T:2017:25, 148. pont).

77 Újságcikkek tehát felhasználhatók bizonyos tények fennállásának megerősítésére, ha azok több különböző forrásból származnak, és kellően konkrétak, pontosak és egybevágnak az azokban leírt tényeket illetően (lásd: 2019. szeptember 11-i Topor-Gilka és WO Technopromexport kontra Tanács ítélet, T-721/17 és T-722/17, nem tették közzé, EU:T:2019:579, 137. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

78 A jelen ügyben a Tanács a felperesnek a 359/2011 rendelet I. mellékletébe való felvételét a WK 307/2023 INIT ügyiratban szereplő négy dokumentumra alapította, amelyek az ellenkérelem B.11. mellékletében szerepelnek.

79 Először is a *The Intercept* cikkéről van szó; másodszor a „Hacker Leaks Manuals showing How Iran Uses Mobile Networks to Track Protesters” című, 2022. október 31-én a Commrisk szakoldalán közzétett cikkről; harmadszor, az „Iran: New tactics for digital repression as protests continue” című cikkről, amelyet 2022. november 17-én tettek közzé az ARTICLE 19 egyesület honlapján; negyedszer, a *The Tech Monitor* online oknyomozó lap által 2022. november 3-án közzétett, „Iran is using spyware to track citizens attending protests” című cikkről.

80 A felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács a megtámadott rendeletet a rá vonatkozó részében kizárólag a *The Intercept* cikkében szereplő állításokra alapítja, amelyek egy névtelen személy beszámolóján alapulnak.

81 Meg kell jegyezni, hogy a *The Intercept* cikke beszámol arról, hogy egy iráni mobilszolgáltató belső dokumentumai, többek között a felperes vezetőinek részvételével zajló e-mail-váltások, valamint két, a SIAM elnevezésű szoftver használatára vonatkozó angol, illetve fárszi kézikönyv alapján e cikk szerzői felfedezték, hogy az iráni hatóságok a felperesen keresztül miként hoztak létre az iráni mobilhálózatok hátterében működő olyan rendszert, amely lehetővé tette az iráni kormány számára a hívástitkosításra szolgáló rendszer megkerülését, a telefonfelhasználó mozgásainak nyomon követését, az adott helyen található valamennyi telefon azonosítását, a telefonfelhasználó valamennyi kapcsolatának elemzését, valamint a felhasználó internetkapcsolatának megszakítását vagy lassítását, amelyet M. Amini 2022. évi halálát követően az iráni lakosság elnyomására és ellenőrzésére használtak. E cikk azt is kifejti, hogy a SIAM szoftver angol nyelvű használati útmutatója pontosítja, hogy „[a felperes] szabályai és rendelkezései szerint minden hírközlési szolgáltatónak közvetlen hozzáférést kell biztosítania [a felperes] számára az ügyfelek információinak (sic) lekérdezéséhez és szolgáltatásaik webes szolgáltatáson keresztül történő módosításához”, és ezenkívül technikai információkat tartalmaz a SIAM szoftver által a felhasználókról közvetlenül az iráni mobilszolgáltatóktól történő adatgyűjtéshez használt legerősebb parancsokra vonatkozóan.

82 Azt is meg kell jegyezni, hogy a *The Intercept* cikkének szerzői gondot fordítottak két szakértőként bemutatott személy megkérdezésére.

83 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a felperes állításával ellentétben a szakértőként bemutatott első személy nem „olyan személy, akit senki nem ismer, és aki úgy tűnik, hogy semmilyen különleges legitimitással nem rendelkezik”. Az iratokból ugyanis kitűnik, hogy ez az első személy a *CitizenLab Canada*, a Torontói Egyetemen (Kanada) működő, „a kutatásra, fejlesztésre, magas szintű stratégiai politikára, valamint az információs és kommunikációs technológiák, az emberi jogok és a globális biztonság metszetében elhelyezkedő jogi elkötelezettségre” szakosodott interdiszciplináris laboratórium kutatója, és mint ilyet már bemutatták a *The Guardian* újság által 2022. február 1-jén közzétett cikkben.

84 Ugyanígy az iratokból kitűnik, hogy a *The Intercept* cikkében szakértőként bemutatott második személy a MIAAN group, egy Texasban (Egyesült Államok) székhellyel rendelkező szervezet digitális jogokért és biztonságért felelős igazgatójaként lép fel (és a Reuters nemzetközi hírügynökség is több alkalommal így mutatta be), aki „az emberi jogokat védelmezi Iránban”. A felperes állításával ellentétben pusztán az a körülmény, hogy „köztudott, hogy az iráni

kormánnyal szemben nyíltan és fenntartás nélkül elkötelezett közszereplőről van szó”, nem foszthatja meg szükségszerűen a nyilatkozatait a relevanciájuktól azon az alapon, hogy e személy nem semleges és pártatlan.

85 E tekintetben meg kell állapítani, hogy egy ilyen, az emberi jogok, különösen a digitális jogok védelmére specializálódott személy tapasztalata, akit maga a felperes minősít az iráni rezsimmel szembenállónak, releváns abból a szempontból, hogy hasznos véleményt adjon arról, hogy az iráni hatóságok az említett jogok megsértése érdekében hogyan használhatnak egy, a *The Intercept* cikkében leírthoz hasonló rendszert.

86 Egyébiránt hangsúlyozni kell, hogy a *The Intercept* honlapján közzétett cikk nem puszta állítások megfogalmazására, sőt nem is csupán a szakértői vélemények megismétlésére korlátozódott, hanem állításait és véleményeit a SIAM szoftver angol nyelvű használati kézikönyvének – amelyet közvetlenül elérhetővé tettek egy megtekintési ablakban –, valamint a második, fárszi nyelven szerkesztett használati kézikönyvnek a rendelkezésre bocsátásával támasztotta alá, amelyen a felperes logója szerepelt.

87 Ezenkívül a WK 307/2023 INIT ügyiratban szereplő egyéb cikkeket illetően meg kell állapítani, hogy a Commrisk internetes oldal, amely „az elektronikus hírközlési szolgáltatók és ügyfeleik kockázatairól szóló weboldalként” jellemzi magát, és a *The Tech Monitor*, amely „a vállalkozások vezetői, digitális felelősei és politikai felelősei számára a megzavart és technológiailag inspirált világban hiteles adatokon és elemzéseken alapuló információk szolgáltatására” irányul, a hírközlésre szakodosodott médiaszereplők, a londoni (Egyesült Királyság) székhelyű ARTICLE 19 egyesület pedig bemutatkozása szerint „nemzetközi agytröszt, amely helyi és globális szinten támogatja a véleménynyilvánítás szabadságát elősegítő mozgalmat annak biztosítása érdekében, hogy minden egyén hallathassa hangját”, ezért az információs és kommunikációs technológiák és különösen a véleménynyilvánítás szabadságához való jog gyakorlása során releváns információforrásnak kell tekinteni őket.

88 Bár a Commrisk, az ARTICLE 19 és a *The Tech Monitor* cikke egyaránt hivatkozik a *The Intercept* cikkére, a Commrisk cikke a szerzőjének tapasztalatára is hivatkozik, aki találkozott egy olyan technológiai társaság képviselőjével, amely megpróbált a SIAM szoftveréhez „kísértetiesen hasonló” funkciókkal rendelkező szoftvert értékesíteni Iránnak, és aki ezen értékesítésről önként szolgáltatott információkat.

89 Ráadásul az ARTICLE 19 egyesület cikkéből kitűnik, hogy ez utóbbi figyelemmel kísérte az internet felett Iránban évek óta végzett ellenőrzések terjedelmét, és hogy az „Iran Tightening the Net 2020” című jelentésben feltárta az internetes infrastruktúra ezen országban való működését és annak hatóságok általi irányítását. Közelebbről, létezik olyan központosított rendszer, amely lehetővé teszi az internet-hozzáférés megszakítását azokon a rendezvényeken, amelyek során az internet irányítása nemzetbiztonsági kérdésnek minősül. Az ARTICLE 19 egyesület feltárta, hogy a valójában az iráni hírszerző szolgálatok ellenőrzése alatt álló kommunikációs minisztérium felügyelete alatt álló felperes megfigyelő és cenzúrázó berendezéseket működtet az internet-hozzáférést nyújtó szolgáltatók szintjén, és a legfelsőbb nemzeti biztonsági tanács nevében elrendeli az internet-hozzáférés kikapcsolását és más megzavarását. Az ARTICLE 19 egyesület cikke arra is hivatkozik, hogy az iráni hatóságok az internetes cenzúra megkerülését lehetővé tevő eszközök – például a virtuális magánhálózatok (VPN) – használatát akadályozó technológiákat, valamint a mobil internetkapcsolatok kikapcsolását vagy súlyos megzavarását a digitális elnyomás taktikájaként használják. Így a mobil internet-hozzáférés kikapcsolását 2019 novembere óta egyre inkább alkalmazzák. Ezeket a kikapcsolásokat különösen a regionális

rendezvények során 2021-től mostanáig használták. Így megállapítható, hogy a mobil internetkapcsolatokat számos helyen letiltották az M. Amini halálát követő tiltakozásokat követő napok nagy részében. E kikapcsolások a legnagyobb mobil internet-hozzáférési szolgáltatókat érintették az egész országban, ami negatív hatással volt az internet-hozzáférésre egy olyan országban, ahol a lakosság számára a mobil internet jelenti az internet-hozzáférés fő forrását.

90 A fentiekből tehát az következik, hogy a *The Intercept* cikkében szereplő állításokat megerősítik a WK 307/2023 INIT ügyiratot alkotó egyéb bizonyítékok, következésképpen a felperes állításával ellentétben a Tanács nem kizárólag az e cikkben szereplő állításokra támaszkodott. Következésképpen a különböző bizonyítékok egyezőségére és készítésük fent említett körülményeire tekintettel az említett állításokat érvényesen figyelembe lehetett venni.

A felperes neve felvételének megalapozottságáról

91 Előzetesen meg kell állapítani, hogy bár a felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács a jelen ügyben „a tényeket nyilvánvalóan tévesen értékelte”, az általa e tekintetben előadott érveket úgy kell tekinteni, mint amelyek a neki felrótt tények tárgyi pontosságának vitatásából állnak. A jelen jogalap alátámasztására kifejtett, a fenti 42. pontban felidézett érveléséből ugyanis az következik, hogy a felperes nem azt vitatja, hogy a neki felrótt tényekre kiterjedhetnek a 359/2011 rendelet 3. cikkének (1) és (2) bekezdésében előírt jegyzékbe vételi kritériumok, hanem az említett tények valódiságát.

92 E tekintetben a fenti 62. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az uniós bíróság felülvizsgálata magában foglalja a valamely szervezetet érintő korlátozó intézkedéseket elfogadó határozat alapjául szolgáló indokolásban hivatkozott tények ellenőrzését, és hogy ez az ellenőrzés nem korlátozódik a hivatkozott indokok absztrakt valószínűségének értékelésére, hanem arra irányul, hogy megalapozottak-e ezen indokok, vagy legalább azok közül egy, ugyanezen határozat alátámasztására önmagában elengedőnek tekintett indok megalapozott-e.

93 Ezen indokok megalapozottságának értékelése során a bizonyítékokat és az információkat nem elszigetelt módon, hanem azon összefüggésben kell vizsgálni, amelybe azok illeszkednek. A Tanács ugyanis akkor tesz eleget a rá háruló bizonyítási tehernek, ha az uniós bíróság előtt kellően konkrét, pontosan meghatározott és egybevágó valószínűsítő körülmények olyan együttesét mutatja be, amely lehetővé teszi a korlátozó intézkedéssel érintett személy és a megdönteni kívánt rezsim vagy – általánosságban – a leküzdeni kívánt helyzetek közötti elégséges kapcsolat fennállásának megállapítását (lásd ebben az értelemben: 2017. július 20-i Badica és Kardiam kontra Tanács ítélet, T-619/15, EU:T:2017:532, 99. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

94 E megfontolások fényében kell megvizsgálni, hogy a Tanács a megtámadott jogi aktus elfogadásakor jogosan vélhette-e úgy, hogy a felperesre vonatkozhatnak a korlátozó intézkedések.

95 E tekintetben először is, ami az iráni jognak a felperes által annak igazolása érdekében hivatkozott rendelkezéseit illeti, hogy jogilag akadályoztatva van az iráni mobilhálózatok felhasználói kommunikációjának felügyeletében és ellenőrzésében, meg kell állapítani, hogy az Iráni Iszlám Köztársaság alkotmányának 25. cikke értelmében „[t]ilos a levélvizsgálat és a kézbesítés elmulasztása, a telefonbeszélgetések rögzítése és hozzáférhetővé tétele, a táviratok és telexhívások hozzáférhetővé tétele, a cenzúra, […] a titkos lehallgatások és a megfigyelés minden formája, kivéve a törvény által előírtakat”.

96 Az iráni büntető törvénykönyv 582. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Ha egy állami tisztviselő vagy köztisztviselő a törvény által megengedett eseteken kívül hozzáfér a személyek leveleihez, táviratihoz vagy telefonhívásaihoz, azokat megszerzi, megsemmisíti, megvizsgálja, rögzíti vagy lehallgatja, illetve tartalmukat a tulajdonos engedélye nélkül közli, egy évtől három évig terjedő szabadságvesztéssel vagy 6–18 millió [r]ial pénzbüntetéssel büntetendő.”

97 Az iráni büntetőeljárási törvénykönyv 104. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Tilos az egyének kommunikációjának ellenőrzése [lehallgatása], kivéve, ha az az ország belső vagy külső biztonságához kapcsolódik, vagy ha a jelen törvénykönyv 302. cikkének a), b), c) és d) pontjában felsorolt bűncselekmények kivizsgálásához szükségesnek tekintik. Ebben az esetben a lehallgatásra a tartományi legfelsőbb bíróság elnökének jóváhagyásával, valamint a lehallgatás időtartamának és gyakoriságának meghatározásával kerül sor. A jelen törvénykönyv 307. cikkében felsorolt személyek és tisztviselők telefonbeszélgetéseinek lehallgatásához a legfelsőbb bíróság elnökének jóváhagyása szükséges, és ez a hatáskör nem ruházható át más személyre.”

98 E rendelkezésekből kitűnik, hogy bár a kommunikáció lehallgatása főszabály szerint tilos, az továbbra is jogszerűen lehetséges, különösen „ha az az ország belső vagy külső biztonságához kapcsolódik, vagy ha [bizonyos bűncselekmények miatt] szükségesnek tekintik”, vagy ha „az ügy az ország biztonságához kapcsolódik”. E tekintetben egyébként meg kell jegyezni, hogy nagyon tágan határozták meg azokat az eseteket, amelyekben a kommunikáció lehallgatása jogilag lehetséges.

99 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperes állításának ellentmond a SIAM szoftver angol nyelven készült felhasználói kézikönyve is, amelynek eredetiségét egyébként nem vitatja, és amelyben az szerepel, hogy „[a felperes] szabályai és rendelkezései szerint minden hírközlési szolgáltatónak közvetlen hozzáférést kell biztosítania [a felperes] számára az ügyfelek információinak (sic) lekérdezéséhez és szolgáltatásaik webes szolgáltatáson keresztül történő módosításához”.

100 Másodszor, ami az arra való technikai kapacitás állítólagos hiányát illeti, hogy a felperes az iráni mobilhálózatok felhasználóit illetően felügyeleti és ellenőrzési műveleteket végezzen, meg kell állapítani, hogy nem ez a helyzet.

101 Hangsúlyozni kell tehát, hogy a felperes nem vitatja sem a SIAM szoftver, sem a „Force2GNumber”, a „LocationCustomerList”, a „GetCDR”, a „GetIPDR” és az „ApplySusplp” parancsok, illetve a „Legal Intercept” (LI), a „Control Illegal Devices” (CID), a „SHAHKAR” és a „SHAMSA” rendszerek létezését. A felperes azt a tényt sem vitatja, hogy a SIAM szoftvert, valamint az említett rendszereket használja. A felperes nem vitatja továbbá sem a vezetői és a *The Intercept* cikkében említett iráni mobilszolgáltató közötti e-mail-váltások, sem pedig a SIAM szoftver használati kézikönyvének eredetiségét: az első kézikönyv angol, a második fárszi nyelvű.

102 A felperes ugyanis annak előadására szorítkozik egyrészt, hogy ezen parancsok használata vagy nem jár a Tanács által leírt hatással, vagy jogszerű célt szolgál, másrészt hogy a „Legal Intercept” (LI), a „Control Illegal Devices” (CID), a „SHAHKAR” és a „SHAMSA” rendszerek az államok többségében általánosan használtak.

103 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a SIAM szoftver angol nyelvű használati kézikönyvében az szerepel, hogy „[a felperes] szabályai és rendelkezései szerint minden hírközlési szolgáltatónak közvetlen hozzáférést kell biztosítania [a felperes] számára az ügyfelek információinak (sic) lekérdezéséhez és szolgáltatásaik webes szolgáltatáson keresztül történő módosításához”.

104 Meg kell jegyezni továbbá, hogy a Tanács által rendelkezésre bocsátott francia fordítás szerint a SIAM szoftver fárszi nyelven szerkesztett felhasználói kézikönyvének bevezetéséből kitűnik, hogy e szoftver célja „egy központosított, egységes és összefogott rendszer létrehozása a különböző szervereken történő keresés céljából”, valamint „a kommunikáció és a felhasználók tevékenysége kezelésének és ellenőrzésének lehetővé tétele”.

105 Ezenfelül ugyanezen kézikönyv „A kommunikáció elvei” című részében az szerepel, hogy „a bemeneti paramétereket a SIAM szoftver által a felhasználónak minden egyes keresési módszerre (funkció) vonatkozóan küldött információk tartalmazzák, és [hogy] a kimeneti paraméterek a keresésre adott válaszadatok (és azok osztályozásának sorrendje), [és hogy] a szolgáltatóknak a SIAM-ba be kell küldeniük a konkrétan kért funkciók válaszát, pontosan az említett funkció kimeneti paramétereire vonatkozó részben leírt sorrend és összetétel szerint”.

106 Ezenkívül e kézikönyv pontosítja, hogy a szolgáltatóknak „éjjel-nappal (7X24) válaszolniuk kell a SIAM-szoftver lekéréseire”, és gondoskodniuk kell arról, hogy „minden szükséges, számítógéphez, szoftverhez, hálózati kommunikációhoz és biztonsághoz szükséges berendezés – mint például az adatredundancia (Redundancy), a tehermegosztás (Road Balancing), a tűzfalak (firewall) és minden más igény – rendelkezésre álljon”.

107 E megállapításokból következik, hogy a SIAM szoftverparancsokat valamennyi iráni mobil-szolgáltatónak címzik, és azok kötelesek azokra az előírt módon válaszolni.

108 E megállapítások fényében kell értékelni a felperesnek a SIAM szoftverparancsokra, valamint a „Legal Intercept” (LI), a „Control Illegal Devices” (CID), a „SHAHKAR” és a „SHAMSA” rendszerekre vonatkozó érveit.

109 Így a „LocationCustomerList” parancsot illetően a felperes azt állítja, hogy az nem teszi lehetővé egy adott mobilhálózat-felhasználó pontos nyomon követését, mivel az kizárólag egy GSM közvetítőantenna körüli, 200 métertől 2 kilométerig terjedő területen teszi lehetővé a mobilhálózat felhasználóinak azonosítását. Meg kell azonban állapítani, hogy a felperes elismeri, hogy e parancs lehetővé teszi a mobilhálózat egy bizonyos földrajzi területen található valamennyi felhasználójának azonosítását, még ha az hozzávetőleges is. Ez egyébként egyértelműen kitűnik ezen parancsnak a SIAM szoftver angol nyelvű felhasználói kézikönyvében szereplő leírásából, amelyben az szerepel, hogy „e funkciónak, amely helyparamétert kap, az e helyen található számok listáját kell eredményeznie”. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a fárszi kézikönyvből kitűnik, hogy az „IdentitySearch” parancs azt írja elő a szolgáltatók számára, hogy az eredményeket olyan „táblázat” formájában küldjék meg, amelyben természetes személyek esetében feltüntetik a telefonszámot, az utónevet, a vezetéknevet, az apa utónevét, a születési anyakönyvi kivonat számát, a születési időt, az irányítószámot, az állampolgárságot, az útlevélszámot, a postai címet vagy címeket, valamint a fizetés típusát (prepaid/utólagos kifizetés); a vonal típusát (SIM-kártya vagy egyéb), a bejelentkezés időpontját, az IP-címet, valamint a cím földrajzi hosszúsági és szélességi adatait.

110 A „Force2GNumber” parancsot illetően a felperes azt állítja, hogy a Tanács állításával ellentétben az nem növeli a kommunikáció feltörésének kockázatát. Mindazonáltal, amint azt a Tanács helyesen megjegyzi, az a körülmény – még ha bizonyítottnak is tekintjük –, hogy e parancs nem növeli a feltörés kockázatát, nem kérdőjelezi meg azt a megállapítást, hogy az ilyen parancs, amely arra irányul, hogy egy mobiltelefont arra kényszerítsen, hogy az újabb 3G és 4G helyett a 2G hálózatot használja, lehetetlenné teszi a videók megtekintését és e telefonról történő megosztását.

111 A „GetCDR” és a „GetIPDR” parancsokat illetően a felperes azt állítja, hogy azok közül az első a telefontörténet megtekintésére, a második pedig azon készülékek IP-címének megszerzésére szolgál, amelyekben egy adott SIM-kártyát aktiváltak. A felperes szerint e funkciók kizárólag a bírósági bizonyítékátadási felhívások megválaszolását szolgálják, és a bíróságok rendelkezésére bocsátott alapvető eszközök, amit a válaszhoz mellékletként csatolt bírósági végzések és rendőrségi levelek is tanúsítanak. Mindazonáltal egyrészt meg kell állapítani, hogy a felperes semmilyen bizonyítékot nem terjeszt elő annak alátámasztására, hogy ezt a parancsot csak az iráni bíróságok és a rendőri hatóságok jogszerű felhívásaira adott válaszokra lehetne felhasználni. Másrészt, amint azt a Törvényszék a fenti 98. pontban már megállapította, nagyon tágan határozták meg azokat az eseteket, amelyekben a kommunikáció jogszerű lehallgatása lehetséges.

112 Az „ApplySusp” és az „ApplySuspIP” parancsokkal kapcsolatban a felperes azt állítja, hogy azok lehetővé teszik a felhasználók által elvesztett vagy ellopott, illetve az elhunytként bejelentett személyekhez tartozó SIM-kártyák használaton kívül helyezését. A felperes hangsúlyozza, hogy ez a lehetőség teljesen klasszikus, és hasonló más államok, mint például Németország szabályozó szerveinek lehetőségeihez. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a kanadai Bevándorlási és Menekültügyi Bizottság által 2015. január 16-án közzétett, „Irán: tájékoztatás a kormány felügyeleti képességéről és az általa gyakorolt ellenőrzésről, beleértve a médiacenzúrát és az internethasználat felügyeletét is” című jelentésből (B.8. melléklet), az Amnesty International által 2020. november 16-án közzétett, a 2019. novemberi iráni tüntetésekről és az internetleállásokról szóló jelentésből (B.10. melléklet), valamint a Human Rights Activists News Agency (HRANA) hírügynökség 2022. december 8-i jelentéséből (B.3. melléklet) – amely statisztikai vizsgálatot, elemzést és összefoglalást tartalmaz a rendezvények első 82 napjára vonatkozóan, feltüntetve a halálesetek és letartóztatások becsült számát –, illetve a Freedom House által közzétett, az iráni internetszabadságról szóló 2022. évi jelentésből (B.6. melléklet) kitűnik, hogy Iránban a polgári lakosság rendszeresen tüntet a rezsim ellen, amit ezen ország hatóságai többek között internetes megfigyelési eszközök segítségével rendszerszerűen szankcionálnak. E körülmények között nem zárható ki, amint azt a Tanács megjegyzi, hogy az eredetileg „jogszerű” célokra tervezett olyan parancsokkal, mint az „ApplySusp” és az „ApplySuspIP”, az iráni hatóságok visszaélnek, és azokat elnyomó célokra használják fel.

113 A közlések lehallgatására szolgáló iráni rendszer funkcionális elemeivel kapcsolatban a felperes kifejti, hogy a „SHAHKAR” rendszer pusztán a kommunikáció felhasználója személyazonosságának ellenőrzésére szolgáló hálózat a felhasználó SIM-kártyája kiosztásának időpontjában, amelynek célja a csalások megelőzése. A felperes szerint ez a rendszer összegyűjti az egyes SIM-kártyákat vagy vezetékes vonalakat birtokló egyénre vonatkozó információkat, és a csalás, a zaklatás és más hasonló jogellenes tevékenységek elleni küzdelem céljából használt adatbázist hoz létre. Meg kell azonban állapítani, hogy a felperes azt is kifejti, hogy e rendszer lehetővé teszi többek között az iráni mobilszolgáltatók számára a hírközlési szolgáltatások felhasználói kilétének ellenőrzését. Márpedig, amint azt a Törvényszék a fenti 107. pontban megállapította, a SIAM szoftverparancsokat valamennyi iráni mobilszolgáltatónak címzik, és azok kötelesek azokra az előírt módon válaszolni, valamint a SIAM szoftvernek állandó

hozzáférést nyújtani a felhasználókra vonatkozó adatokhoz. Ebből következik, hogy a felperes által adott magyarázat nem alkalmas a Tanács arra vonatkozó állításának megcáfolására, hogy a „SHAHKAR” rendszer az iráni hatóságok hírközlés lehallgatására szolgáló rendszere funkcionális összetevőjének minősül.

114 Ami a „SHAMSA” rendszert illeti, a felperes vitatja, hogy az „ömlesztett hangadatok, valamint SMS (CDR) és IP (IPDR) adatok gyűjtését szolgáló interfész” lenne, amint arra a Tanács hivatkozik. A felperes szerint egyszerűen „a [felperes] és a [mobil-]szolgáltatók közötti hálózatról vagy kommunikációs csatornáról van szó, amelyen keresztül ez utóbbiak kódok és parancsok bevitele révén működnek együtt”. Márpedig, ismét csak, tekintettel egyrészt a fenti 107. pontban tett azon megállapításra, amely szerint a SIAM szoftverparancsokat valamennyi iráni mobilszolgáltatónak címezték, és azok kötelesek azokra bármikor az előírt módon válaszolni, másrészt pedig a SIAM szoftver fárszi nyelven szerkesztett felhasználói kézikönyvének tartalomjegyzékében az SMS-üzenet adott hívószámra történő átirányítására irányuló parancs feltüntetésére – a Tanács által rendelkezésre bocsátott francia fordítás szerint –, a felperes által szolgáltatott magyarázat kevéssé meggyőző.

115 A „CID” rendszert illetően a felperes úgy érvel, hogy az lehetővé teszi a készülékszám, a mobiltelefonszám és a SIM-kártyaszám egymáshoz rendelését. E rendszernek kizárólag az a funkciója, hogy azonosítsa és ellenőrizze a SIM-kártya fogadására alkalmas mobiltelefonok és elektronikus eszközök Iránba történő behozatalának jogszerűségét annak érdekében, hogy ezt követően ezeket az információkat továbbítsák a távközlési szolgáltatóknak. Még egyszer, az e rendszer kinyilvánított jogszerű célján túl emlékeztetni kell arra, hogy megállapítást nyert, hogy az iráni mobilszolgáltatók a SIAM szoftveren keresztül kötelesek állandó hozzáférést biztosítani a felperes számára a felhasználóikra vonatkozóan birtokukban lévő információkhoz, így a felperes hozzáférhet a „CID” rendszer által összegyűjtött adatokhoz.

116 Végül, ami a „LI” rendszert illeti, a felperes elismeri, hogy olyan biztonsági rendszerről van szó, amely lehetővé teszi, hogy egy hálózatüzemeltetőt arra hívjanak fel, hogy gyűjtse össze és bocsássa a rendfenntartó erők rendelkezésére a magánszemélyek vagy szervezetek megfigyelt kommunikációját. A felperes hangsúlyozza, hogy e rendszert szigorúan behatárolják az alkalmazandó iráni jogi rendelkezések. Mindazonáltal, amint azt a Törvényszék a fenti 98. pontban megállapította, az iráni jog felperes által hivatkozott rendelkezéseiből kitűnik, hogy nagyon tágan határozták meg azokat az eseteket, amelyekben a távközlés lehallgatása jogilag lehetséges.

117 A fenti 95–115. pontban kifejtett megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy a Tanács a Törvényszék előtt kellően konkrét, pontos és egybevágó valószínűsítő körülmények olyan együttesére hivatkozott, amely lehetővé teszi a felperes és a jelen ügyben kifogásolt helyzet – vagyis az iráni hatóságok által a békés tüntetők, újságírók, emberijog-védők, diákok és más személyek ellen gyakorolt elnyomás, akik törvényes jogaik védelme érdekében nyilvánulnak meg – közötti elégséges kapcsolat fennállásának megállapítását.

118 Ennélfogva a felperesnek a tények tárgyi pontatlanságára alapított kifogásait el kell utasítani.

119 Ebből következik, hogy a harmadik jogalapot mint megalapozatlant teljes egészében el kell utasítani.

A negyedik, az arányosság elvének megsértésére alapított jogalapról

120 A felperes arra hivatkozik, hogy a 359/2011 rendelet I. mellékletébe való felvétele miatt rá vonatkozó korlátozó intézkedések ellentétesek az arányosság elvével.

121 Ebben az értelemben először is a felperes úgy érvel, hogy a múltban Iránnal szemben alkalmazott „nemzetközi szankciók” számára különösen hasznos eszközök visszatartását eredményezték, amelyek közül az egyiket az iráni frekvenciák és a szomszédos államok frekvenciái közötti átfedések elkerülésére, a másikat, a *Location Based Systemet* pedig a csatlakoztatott eszközök pontos helymeghatározására használták. Ezenkívül az Iránnal szemben jelenleg kiszabott szankciók megakadályozzák a felperest abban, hogy a frekvenciaszabályozói szerepét betöltse, és biztosítsa a nemzeti távközlési hálózat megfelelő működését.

122 Másodszor a felperes azt állítja, hogy a „szankciók” megakadályozzák abban, hogy a Global System for Mobile Communications Association (GSMA) tagja legyen, és így nem használhatja a GSMA nyilvántartását a hamisított és jogellenes készülékek javításának megakadályozására. Ebből több káros következmény fakad, többek között az, hogy Irán nem tud hatékonyan küzdeni a csalás ellen, hogy létrejön a lopott telefonok párhuzamos piaca, vagy hogy nem tudják visszaszolgáltatni a tulajdonosaiknak az ellopott telefonokat.

123 A Tanács vitatja a felperes által előadott érveket.

124 Emlékeztetni kell arra, hogy az uniós jog általános elvei közé tartozó arányosság elvéből az következik, hogy valamely gazdasági tevékenység tilalmának jogszerűsége annak a feltételnek van alárendelve, hogy a tiltó intézkedésnek a szóban forgó szabályozás által követett jogszerű célkitűzés elérésére alkalmasnak és ahhoz szükségesnek kell lennie, beleértve, hogy amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a tekintetbe vett célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd: 2013. szeptember 6-i Bank Melli Iran kontra Tanács ítélet, T-35/10 és T-7/11, EU:T:2013:397, 179. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

125 Ráadásul, noha az alapvető jogok tiszteletben tartása az uniós jogi aktusok jogszerűségének feltétele, az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ezen alapvető jogok az uniós jogban nem részesülnek korlátlan védelemben, hanem a társadalomban betöltött szerepük függvényében kell értékelni őket. Következésképpen e jogok gyakorlása korlátozásnak vethető alá, azzal a feltétellel, hogy ezen korlátozások ténylegesen az Unió által elérni kívánt közérdekű céloknak felelnek meg, és a kitűzött cél vonatkozásában nem jelentenek olyan aránytalan és elviselhetetlen beavatkozást, amely épp az ily módon biztosított jogok tartalmát veszélyeztetné (lásd: 2013. szeptember 13-i Makhlouf kontra Tanács ítélet, T-383/11, EU:T:2013:431, 97. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2019. január 16-i Haswani kontra Tanács ítélet, T-477/17, nem tették közzé, EU:T:2019:7, 74. pont).

126 A jelen ügyben hangsúlyozni kell, hogy a felperes nem terjeszt elő egyetlen olyan érvet sem, amely bizonyíthatná, hogy a 359/2011 rendeletben előírt korlátozó intézkedések, amelyek a megtámadott rendelet elfogadása folytán vonatkoznak rá, nem követnek jogszerű célt, illetve nem szükségesek és nem is megfelelőek e cél eléréséhez. Lényegében ugyanis annak előadására szorítkozik, hogy azok a nemzetközi szankciók, amelyeket Iránnal szemben a múltban alkalmaztak, kedvezőtlen következményekkel jártak feladatai ellátására való képességére nézve, anélkül hogy alátámasztaná a szükséges kapcsolatot a 359/2011 rendeletben előírt intézkedésekkel.

127 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a 359/2011 rendelet által követett egyik célkitűzés – amint az lényegében a rendelet (1) és (2) preambulumbekezdéséből kitűnik – abban áll, hogy nyomást gyakoroljanak egyes olyan személyekkel és szervezetekkel szemben, akik/amelyek elnyomó cselekmények révén súlyos emberijog-sértéseket rendeltek el vagy hajtottak végre a békés tüntetők, újságírók, emberijog-védők, diákok vagy más, törvényes jogaik – többek között a véleménynyilvánítás szabadságához való jog – védelme érdekében felszólaló személyek ellen.

128 Meg kell állapítani, hogy az ilyen célkitűzés megfelel a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) jogszerű célkitűzésének, amely az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) pontjában említett demokrácia, a jogállamiság, az emberi jogok és a nemzetközi jog elveinek megszilárdítására és erősítésére irányul.

129 Ezenkívül a 359/2011 rendeletben előírt korlátozó intézkedések nem tekinthetők alkalmatlannak, tekintettel a felperes által az internetes tartalmak SIAM szoftver segítségével történő szűrésével kapcsolatban az iráni kormány által támasztott követelmények végrehajtásában játszott kulcsfontosságú szerepre, amint az a harmadik jogalap vizsgálatából kitűnik.

130 Ráadásul ezeket az intézkedéseket szükségesnek kell tekinteni, mivel – amint arra a Tanács helyesen rámutat – nem nyert bizonyítást, hogy alternatív és kevésbé korlátozó intézkedések, mint az előzetes engedélyezési rendszer vagy a folyósított pénzeszközök felhasználásának utólagos igazolására vonatkozó kötelezettség, lehetővé tennék a kitűzött cél ugyanolyan hatékony elérését.

131 Ennélfogva a negyedik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A lényegében a hatáskörrel való visszaélésre alapított, első jogalapról

132 A felperes arra hivatkozik, hogy bár a Tanácsnak a megtámadott rendelet elfogadására vonatkozó hatásköre nem vitatott, az említett rendelet őt érintő részében a Tanács túllépte hatáskörét. Álláspontja szerint e hatáskörtúllépés abból ered, hogy a Tanács valódi indoka a nevének a 359/2011 rendelet I. mellékletébe történő felvételére az volt, hogy elérje az iráni államot.

133 Így a Tanács nem a tevékenysége miatt szankcionálta a felperest, amint az a megtámadott rendeletben tévesen szerepel, hanem kizárólag a kommunikációs minisztériumhoz kapcsolódásából (hasonlóan bármely más országhoz) eredő kormányzati jellege miatt. A Tanács azáltal, hogy a felperest a 359/2011 rendeletben előírt korlátozó intézkedések hatálya alá vonja, az államhoz kapcsolódásának szankcionálására, és így az iráni hatalom megbénítására törekszik.

134 A felperes szerint az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, bár a korlátozó intézkedésekkel érintett személy jogállása, illetve valamely ország kormányával fennálló jogi vagy gazdasági kapcsolata olyan valószínűsítő körülménynek minősülhet, amely gyanút kelthet a Tanácsban, önmagában nem igazolhatja az ilyen intézkedések elfogadását.

135 A 359/2011 rendelet I. mellékletében szereplő többi személy személyazonossága is a felperes említett mellékletbe való felvételének túlzott jellegéről tanúskodik.

136 A felperes ezenkívül hangsúlyozza a Tanács által elfogadott korlátozó intézkedések és az *Office of Foreign Assets Control* által elfogadott szankciók közötti párhuzamot, amely az Iráni Iszlám Köztársasággal szembeni politikai ellenérzésről tanúskodik.

137 A Tanács vitatja a felperes által előadott érveket.

138 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint valamely jogi aktus csak akkor jogellenes hatáskörrel való visszaélés miatt, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján nyilvánvaló, hogy azt kizárólag vagy legalábbis elsősorban a hivatkozott céltól eltérő cél elérése, vagy az ügy körülményeinek kezelésére a Szerződés által kifejezetten előírt eljárás megkerülése érdekében fogadták el (lásd: 2019. január 31-i Islamic Republic of Iran Shipping Lines és társai kontra Tanács ítélet, C-225/17 P, EU:C:2019:82, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

139 A jelen ügyben a felperes arra hivatkozik, hogy a Tanács a nevét kizárólag a kommunikációs minisztériumhoz kapcsolódásából eredő kormányzati jellege, nem pedig a saját tevékenysége miatt vette fel a 359/2011 rendelet I. mellékletébe.

140 A második jogalap vizsgálata alapján azonban egyértelmű (lásd a fenti 25–34. pontot), hogy nevének a 359/2011 rendelet I. mellékletébe a megtámadott rendelettel való felvételét nem kizárólag az indokolta, hogy a felperes a kommunikációs minisztériumhoz kapcsolódik, hanem lényegében az iráni kormány azon követelményeinek végrehajtása, amelyek az internetes tartalmaknak a SIAM kémszoftver segítségével történő szűrésére vonatkoznak, és különösen az, hogy arra használta fel az internethozzáférés és a mobiltelefonok feletti ellenőrzést, hogy nyomon kövesse a tüntetőket, valamint a disszidensek és a tüntetők tevékenységeiről részletes képet alkosson a hatóságok számára, amelyet azok az M. Amini halálát követő 2022. évi tüntetések során belátásuk szerint használtak fel.

141 Ezenkívül a harmadik jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a Tanács által a felperes nevének a 359/2011 rendelet I. mellékletébe a megtámadott rendelettel történő felvételének igazolása érdekében hivatkozott indokok kellően biztos ténybeli alapra támaszkodtak.

142 Egyébiránt a felperes nem támasztja alá, hogy mennyiben releváns annak bizonyítása szempontjából, hogy a Tanács a jelen ügyben a fenti 138. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében véve hatáskörrel való visszaélést követett el, hogy a 359/2011 rendelet I. mellékletében szerepel más olyan személyek neve, akik tekintetében ő maga pontosítja, hogy nem kíván észrevételeket tenni, illetve az a tény, hogy az Amerikai Egyesült Államok hatóságai szintén úgy döntöttek, hogy vele szemben korlátozó intézkedéseket fogadnak el.

143 Ennélfogva az első jogalapot mint megalapozatlant, és ennélfogva a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

144 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A jelen ügyben a felperest, mivel pervesztes lett, a Tanács kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját és a Tanács költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Communications Regulatory Authorityt (CRA) kötelezi a költségek viselésére

Costeira Kancheva Öberg

Kihirdetve Luxembourgban, a 2024. október 16-i nyilvános ülésen.

Aláírások